

NAGARNAĆ (3) *vb pf*

Oba a jasne.

inf nagarnąć (1). \diamond *praet 1 sg m* nagarnął (1). \diamond *part praet act* nagarnąwszy (1).

Sł stp notuje, Cn brak, Linde XVI w.

1. *Zgarniając zgromadzić w jednym miejscu [czego] (2)* : Czełarz [...] kazał łup pośrzod rynku wkopąć/ y kazał páná Turniułá do niego przywiązać/ y nágárnąwłzy plugáwego śmiecia kazał pod nim kurzyć aż ledwe żyw zołtał *RejZwierc* 84.

nagarnąć czym w co (1): kazał onych wężow łopátámi w ony gárnce nágárnąć/ potym łkorámi bydlęcemi furowemi obwięzowác *RejZwierc* 163.

2. *Ogarnąć, opanować [kogo] (1)* : widzę/ że iá [*Kassandrę*] duch Apollinowy Zwykły nágárnął: nielża ieno iey pośluchác. *KochOdpr* D; [profiemy cię zwielką pokorą/ aby nas przy tey wierze łtałe zachowác raczył/ na przeciw włfemu/ coby nas podkać a nagarnąć mogło *UstKościel* 149v].

Formacje współrdzenne cf GARNAĆ.

LW